

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z powództwa P. P. i A. B.
przeciwko Skarbowi Państwa – Wojewodzie L. i Nadleśnictwu C. w C.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 czerwca 2011 r.,
zażalenia powódki A. B.
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 10 stycznia 2011 r.,

oddala zażalenie i zasądza od powódki A. B. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 10 stycznia 2011 r. odrzucił skargę kasacyjną A. B.

W uzasadnieniu wskazał, że powódka A. B., będąca współuczestnikiem materialnym, oznaczyła wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 49.800, przez co wartość ta nie osiągnęła wymaganego progu określonego w art. 398² § 1 k.p.c. W przypadku współuczestnictwa materialnego (art. 72 § 1 pkt 1 k.p.c.) ocena dopuszczalności skargi kasacyjnej musi być dokonana dla każdego ze współuczestników oddzielnie, a każdy z nich ma obowiązek uiszczania odrębnej opłaty.

W zażaleniu powódka zarzuciła naruszenie art. 398² § 1 w zw. z art. 72 § 1 pkt 1 k.p.c. i wniosła o uchylenie postanowienia Sądu Apelacyjnego oraz nakazanie nadania dalszego biegu skardze kasacyjnej w zakresie jej dotyczącym.

W odpowiedzi na zażalenie Skarb Państwa – Wojewoda L. i Nadleśnictwo C. w C., zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, wniósł o jego oddalenie i zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W judykaturze ugruntowany jest pogląd – podzielany przez Sąd Najwyższy w obecnym składzie – że w przypadku współuczestnictwa materialnego opartego na tej samej podstawie faktycznej i prawnej (art. 72 § 1 pkt 1 *in fine* k.p.c.) o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia określona osobno w stosunku do każdego z powodów, a nie suma wartości przedmiotu zaskarżenia wszystkich roszczeń (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2007 r., I CZ 91/07, z dnia 10 maja 2006 r., III CZ 24/06, niepubl.). Oznacza to, że w razie wniesienia w sprawie o prawa majątkowe skargi kasacyjnej przez kilku powodów, których łączy wskazana wyżej więź procesowa, wartość przedmiotu zaskarżenia powinna wynosić dla każdego ze skarżących co najmniej pięćdziesiąt tysięcy złotych (art. 398² § 1 k.p.c.).

Prawidłowo zatem Sąd Apelacyjny ustalił, że skarga kasacyjna A. B. nie spełnia przesłanki dopuszczalności w postaci wartości przedmiotu zaskarżenia określonej w art. 398² § 1 k.p.c. i ją odrzucił.

Z tych względów na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. należało orzec, jak w sentencji.